

РЕШЕНИЕ

№ 7762

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10369** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. със Закона за семейни помощи за деца /ЗСПД. Производството е образувано по жалба на С. П., ЕГН [ЕГН], гражданин на А., с предоставен в Република България хуманитарен статут, с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4676/30.09.2024г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - В. (л. 5), с която на основание чл. 3, т. 5 от ЗСПД е отказано предоставянето на месечна помощ за деца по чл.7, ал.1 ЗСПД, тъй като Република България няма сключени международни договори с А., съгласно горепосочената норма.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, се явява лично, като поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – район В. – редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 26.09.2024г. жалбоподателят С. П. е подала Молба Декларация за получаване на месечни помощи за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст (л. 17) до Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ [населено място]. Видно от така подадената декларация жалбоподателката е омъжена за А. П., гражданин на Република А.. Декларирала е, че не се осигурява, не получава

пенсия, не е самоосигуряващо се лице, не учи във висше училище, не учи в училище до завършване на средно образование, както и че децата не са настанени в семейство на роднини, близки или приемно семейство по реда на чл. 26 от ЗЗакрД. По отношение на неговата съпруга е деклариран, че същата не е осигурена, не получава пенсия, не е самоосигуряваща се и не учи във висше училище или в училище до завършване на средно образование. От декларацията е видно, че предоставянето на семейни помощи за деца се иска по отношение на двете им малолетни деца : С. А. П. и А. А. П.. Посочено е че са предходните дванадесет месеца brutния доход на семейството е равен на 2 822, 91 лв. Към Декларацията са приложени: Служебна бележка от регионалната здравна инспекция, удостоверяваща извършените задължителни имунизации и профилактични прегледи на децата (л. 10), и Удостоверение от 19.09.2024г., удостоверяващо brutния доход на семейството за последните 12 месеца.

Въз основа на така подадената Молба-декларация на 26.09.2024г. Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4676/30.09.2024г., с която е отказано предоставянето на социални помощи за деца на жалбоподателката. Няма данни заповедта да е съобщавана на жалбоподателя. Същата е оспорена пред АССГ жалба с вх. № 28148 от 11.10.2024г.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В изпълнение на това си задължение съдът намира, че оспорената Заповед № ВД 1947/03.08.2015 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. е издадена от компетентен орган – арг. от чл. 10, ал. 4 ЗСПД. Оспорения административен акт е издаден в предвидената от закона форма и съдържа изискуемото по закон съдържание. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения на административно производствените правила. Съдът намира, че процесния административен акт - Заповед № ВД 1947/03.08.2015 е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и при несъответствие с целта на закона.

За да откаже предоставянето на семейни помощи за деца на жалбоподателя, административния орган е приел, че не са налице условията за предоставяне на такава помощ, а именно, Република България не е страна по международен договор с А., уреждащ предоставянето на семейни помощи, като по отношение на детето С. П. е прието, че същото не учи в училище или подготвителна група. Неправилно административния орган е приел, че не е налице основание за предоставянето на семейни помощи за деца на жалбоподателката. Жалбоподателката е с предоставен хуманитарен статут, видно от приложената по делото карта на чужденец №[ЕИК], валидна до 04.09.2026г. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателката е гражданка на А.. Съгласно чл. 2 от Закона за чужденците в

Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. В чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република България и в чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От доказателствата по делото се установява, че П. С., е чужденец, който фактически постоянно пребивава на територията на Република България. Правното основание за пребиваването ѝ е предоставения ѝ хуманитарен статут.

По силата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Тази норма е в противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които макар и да нямат директен ефект за България като държава членка, обвързват същата по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. След като държавата ни не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен статут, само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на помощите е недопустимо.

Спорът от една страна е правен и се изразява в това има ли право жалбоподателката на социални помощи по реда на ЗСПД. От друга страна следва да се установи по делото, дали децата на жалбоподателката посещават училище или подготвителна група в РБългария.

За да прецени дали жалбоподателката е носителка на правото на социални помощи, то е следвало административният орган да събере доказателства дали тя и децата ѝ притежават хуманитарен статут, статут на бежанец или разрешение за постоянно пребиваване. Хуманитарният статут представлява международна закрила. Разпоредбата на чл. 3 т. 5 от ЗСПД не урежда хипотеза на предоставена международна закрила /хуманитарен статут или бежански статут/, но предвижда такива права за чужденци на реципрочна основа, ако е предвидено в международен договор или в друг закон. В друг закон – чл.32, ал. 1 ЗУБ е предвидено, че чужденците с предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут имат всички права и задължения на българските граждани с изброени изключения и ограничения въведени със закон. В ЗУБ, който е специален закон по отношение на бежанците, няма ограничения в правата на достъп до социалната система, освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с международна закрила /хуманитарен статут/ и няма уредба по отношение на тези лица според чл. 3, т. 5 от ЗСПД, но пък същата разпоредба не е окончателна и не урежда изчерпателно хипотезите, за да се приеме, че е забранителна, а и препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

При анализ на цитираните разпоредби на ЗУБ, ЗСП, ЗСПД и цитираните разпоредби на общностното право следва извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед. От административния орган не е взето предвид обстоятелството, че жалбоподателката

има предоставен хуманитарен статут.

Незаконосъобразно е и заповедта по отношение на посоченото в същата, че детето С. П. не учи в училище или подготвителна група.

Водно от приложените по делото служебни бележки изх.№ 44/31.01.2025г. издадена от ДГ № 5 „Н.“ – район В. и служебна бележка изх.№ АСД-04-200/10.02.2025г. издадена от 74 СУ „Г. Д.“ – С., детето А. А. П. , ЕГН [ЕГН] към 31.01.2025г. посещава редовно детска градина, а детето С. А. П., ЛНЧ [ЕГН] е записана в дневна форма на обучение в 4в клас на 74 СУ през учебната 2024/2025г.

Следователно, в случая административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК и чл. 36 от АПК служебно да събере относимите доказателства, като издаде оспорения акт след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за преценката на правото на жалбоподателката да получи поисканата с подаденото заявление социална помощ.

С оглед изложеното оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и следва да бъде отменена, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

С оглед обстоятелството, че по делото не са направени разnosки, претенцията на жалбоподателката по отношение на разnosките се явява неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –София - град, Трето отделение, 7 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № ЗСПД-С-ВР/4676/30.09.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В..

ИЗПРАЩА административната преписката на директора на ДСП – В. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10, ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: